

Betsy knikte mij vriendelijk glimlachend toe.

— „Ja, neef!” — zei ze — „Dat heeft Goethe goed gezegd, maar hij voegt er, geloof ik, bij: „Doch ein Begriff muss bei dem Worte seyn!”

— „Om je te dienen, bekoorlijke nicht! En dan antwoordt Mephisto:

„Schon gut! Nur muss man sich nicht allzuängstlich quälen;
 „Denn eben wo Begriffe fehlen,
 „Da stellt ein Wort zur rechten Zeit sich ein.
 „Mit Worten lässt sich trefflich streiten,
 „Mit Worten ein System bereiten,
 „An Worte lässt sich trefflich glauben,
 „Von einem Wort lässt sich kein Jota rauben.”

Neef Brandt schudde het hoofd en mompelde:

— „Jelui komt altijd met die ouderwetsche lui — Goethe und kein Ende! Wat heb-je nu aan Goethe?”

— „En wat heb-je nu aan René Ghil?” — vroeg Betsy.

— „René Ghil” — antwoordde ik — „is een genie uit de school der heeren Verlaine en Mallarmé — hij behoort tot de groep der Symbolisten en Instrumentisten. Hij is 29 jaar oud, en heeft, behalve eenige obscure gedichten, der wereld een paar boeken geschonken: *Traité du Verbe*, en een bundel gedichten: *Légendes de Rêve et de Sang*. Uit een onlangs verschenen boekje met verzen: *Le geste ingénu* is het allerheerlijkst gedicht, dat Betsy zoeven voorlas. Hij komt uit Tourcoing, département du Nord. Op zijn achtste jaar kwam hij wonen te Parijs, waar hij tot nu toe verblijf houdt. Vijftien jaar oud begon hij verzen te schrijven. In November 1884 gaf hij een bundel: *Légende d'Ames et de Sangs*, waarvan hij de wonderspreukige „*Avant-propos*” later verloochende. Het meest bekende zijner boeken: *Traité du Verbe* verscheen den 1 September 1886 — inhoudende eene theorie: „*d'une spirituelle Instrumentation parlée*”. Het hoofd-dogma — voortspruitend uit een toevallig woord van Charles Baudelaire — luidt: „*Si le Son peut être traduit en Couleur, la Couleur peut être traduite en Son, et aussitôt en timbre d'instrument.*” Hij gaf eene kleurbepaling der klinkers, en paste zijne gekleurde aesthetiek toe op zijne kaballistische verzen. Ziedaar alles!”

Neef Brandt viel terstond in:

— „Wat je daar zegt, Neef! vind ik prachtig. Nu begrijp ik, waarom zekere talentvolle jong Hollandsche schrijvers bij ieder geluid, waarvan ze spreken, de eene of andere kleur noemen — een heel aardig, nieuw idée!”

— „Maar in elk geval geen bewijs voor de oorspronkelijkheid van die talentvolle schrijvers!” — zei Betsy.

— „Wat is oorspronkelijk?” — vroeg haar vader. — „Al wat ik begeer is variatie, het inslaan van nieuwe wegen. De kunst kan niet stilstaan, moet zich ontwikkelen. Om de dertig jaren moet er eene nieuwe formule gevonden worden door de jongere auteurs.....”

— „En waar blijven dan de oudere auteurs?” — vroeg ik.

— „Die gaan in de oude doos, en komen er vooreerst niet meer uit?”